

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/35/2019
Identifikačné číslo spisu: 4017200816
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4017200816.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Y. P., trvalým pobytom vo P., I. XXXX/XX, právne zastúpeného advokátom Mgr. Mariánom Bafrncom, so sídlom vo Vrábľoch, Levická 598, proti žalovanej Prima banke Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 15Cpr/3/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 11. októbra 2018 sp. zn. 9CoPr/9/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 11. októbra 2018 sp. zn. 9CoPr/9/2017 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. decembra 2013 č. k. 15Cpr/3/2013-148 určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu výpoveďou zo strany žalovanej podľa § 63 ods. 1 písm. e/ zák. č. 311/2001 Z. z. (ďalej len „Zákonník práce“) zo dňa 4. februára 2013, doručené žalobcovi dňa 11. februára 2013, je neplatné a pracovný pomer žalobcu k žalovanej naďalej trvá (I. výrok). Rozhodol, že o trovách, ktoré platil štát, o ďalšom návrhu žalobcu a o náhrade trov konania rozhodne v konečnom rozsudku (II. a III. výrok).

1.2. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 152 ods. 1, 2, § 80 písm. c/ OSP, § 17 ods. 2, § 59 ods. 1 písm. b/, § 61 ods. 1, 2, § 62 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. e/, ods. 6, § 77 a článku 2 veta tretia Zákonníka práce. Súd prvej inštancie mal preukázané menej závažné porušenie pracovnej disciplíny za posledných šesť mesiacov žalobcom (27. decembra 2012 a predtým 27. augusta 2012) tak, ako je to napísané vo výpovedi danej zamestnávateľom podľa § 63 ods. 1 písmena e) Zákonníka práce. Uviedol, že za zavinené porušenie pracovnej disciplíny zamestnanca možno považovať zavinené porušenie povinností, ktoré zamestnancovi vyplývajú z právnych, pracovnoprávných predpisov, pokynov zamestnávateľa a z pracovného poriadku. Zákonník práce pojem zavinenia bližšie neupravuje, zavinené konanie môže dosahovať rôznu intenzitu a pri prípadnom skončení pracovného pomeru treba posúdiť, či intenzita porušenia zodpovedá výpovedi alebo inému druhu skončenia pracovného pomeru - okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Jednotlivé porušenia pracovnej disciplíny je potrebné posudzovať prísne

individuálne so zreteľom na všetky okolnosti prípadu. Dôležitými kritériami sú závažnosť porušenia pracovnej disciplíny, postoj zamestnanca k porušeniu, miera jeho zavinenia, ako aj následky takéhoto konania.

1.3. Súd prvej inštancie dospel k názoru, že k porušeniu pracovnej disciplíny žalobcom došlo z nedbanlivosti. Zobral do úvahy mieru zavinenia žalobcu aj následky takéhoto konania. Vo výpovedi zo dňa 14. februára 2013 nie je uvedené, ako posúdila toto konanie žalobcu žalovaná. Podľa výkladu súdu prvej inštancie z obsahu tohto právneho úkonu nepriamo vyplýva, že toto porušenie pracovnej disciplíny žalovaná kvalifikovala ako menej závažné. Súd prvej inštancie bol preto v záujme právnej istoty názoru, že dôvod výpovede nebol skutkovo vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, preto je výpoveď podľa názoru okresného súdu neplatná.

1.4. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že výpoveď bola písomná, doručená žalobcovi a daná z dôvodov podľa § 63 ods. 1 písmena e/ Zákonníka práce. Dôvod výpovede musí byť vo výpovedi skutkovo vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, inak je výpoveď neplatná. Podľa § 17 ods. 2 Zákonníka práce právny úkon, ktorý sa neurobil formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis. Podľa § 63 ods. 5 Zákonníka práce ak zamestnávateľ chce dať zamestnancovi výpoveď pre porušenie pracovnej disciplíny, je povinný oboznámiť zamestnanca s dôvodom výpovede a umožniť mu vyjadriť sa k nemu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná nepostupovala podľa ustanovenia § 17 ods. 2 Zákonníka práce a uviedol, že z tohto dôvodu výpoveď žalovanej nie je neplatným právnym úkonom.

1.5. Súd prvej inštancie rozhodol, že o ďalšom návrhu žalobcu a o náhrade trov konania rozhodne v konečnom rozsudku (§ 152 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej aj „OSP“).

2.1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 15. mája 2014 č. k. 9CoPr/2/2014-191 (v poradí prvým) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok).

2.2. Odvolací súd bol toho názoru, že ak došlo u žalobcu k dvom menej závažným porušeniam pracovnej disciplíny, medzi ktorými je primeraná časová súvislosť, i keď žalovaná po prvom porušení pracovnej disciplíny upozornila žalobcu na možnosť dať mu výpoveď z tohto dôvodu, neboli dané podmienky pre danie výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, pretože pre naplnenie tohto výpovedného dôvodu je potrebné, aby došlo k najmenej trom porušeniam pracovnej disciplíny dosahujúcim intenzitu menej závažného porušenia pracovných povinností v primeranej časovej súvislosti.

3.1. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“) uznesením zo dňa 25. januára 2017 sp. zn. 7Cdo/783/2015 dovolanie odmietol (prvý výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (druhý výrok).

3.2. V odôvodnení rozhodnutia k námietke žalovanej týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ OSP uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 OSP a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

3.3. Aj keby tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolačný súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 OSP (porovnaj tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 5Cdo/44/2011 a sp. zn. 6Cdo/41/2011). V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

4.1. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. III. ÚS 409/2017-28 zo dňa 20. septembra 2017 rozhodol, že základné právo obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9CoPr/2/2014 z 15. mája 2014 porušené bolo (I. výrok). Súčasne rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.

zn. 9CoPr/2/2014 zo dňa 15. mája 2014 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie (II. výrok) a zároveň uložil Krajskému súdu v Nitre uhradiť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s. trovy konania v sume 374,81 eura na účet tam označenej advokátskej kancelárie (III. výrok).

4.2. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze konštatoval, že dôvody, na ktorých stojí napadnutý rozsudok krajského súdu, sú arbitrárne, nezodpovedajú textu aplikovaného § 63 ods. 1 písm. e/ aktuálneho Zákonníka práce, pričom interpretácia normy vybočuje z medzí jej prípustnej interpretácie. Ak pre uplatnenie hypotézy normy postačuje, že dôjde k menej závažnému porušeniu pracovnej disciplíny po tom, čo bol zamestnanec v období posledných šiestich mesiacov v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny písomne upozornený na možnosť výpovede, podľa názoru ústavného súdu je prejavom jurisdikčnej svojvôle, ak všeobecný súd pre naplnenie tohto dôvodu výpovede požaduje, aby sa zamestnanec dopustil aspoň troch porušení pracovnej disciplíny. Ústavný súd ďalej konštatoval, že ak všeobecný súd svoje rozhodnutie oprel o judikatúru, ktorá sa vzťahovala na ustanovenie právneho predpisu, ktoré bolo zmenené, pričom v dôsledku podstatnej zmeny sa judikatúra vzťahujúca sa na skoršie ustanovenie právneho predpisu stala obsolétnou, takéto rozhodnutie je potrebné považovať za arbitrárne, s dopadom na základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5.1. Krajský súd v Nitre (v poradí druhým) rozsudkom z 11. októbra 2018 č. k. 9CoPr/9/2017-323 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku zmenil tak, že žalobu žalobcu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou a o určenie, že pracovný pomer žalobcu naďalej trvá, zamietol (prvý výrok) a žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (druhý výrok).

5.2. Svoje rozhodnutie odvolací súd právne odôvodnil poukazom na ustanovenie § 59 ods. 1 písm. b/, § 61 ods. 1, § 61 ods. 2, § 63 ods. 1 písm. e/, § 77 Zákonníka práce a ustanovenia § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR a o konaní pred ním.

5.3. Vychádzajúc z odôvodnenia vyhovujúceho výroku napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že dôvod výpovede nebol skutkovo vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom a pre uvedené je výpoveď neplatná (§ 61 ods. 1, 2 Zákonníka práce). V tomto smere odvolací súd zotrval na svojom skoršom závere, že žalovaná výpoveď danú žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce zo dňa 04. februára 2013 skutkovo dostatočne vymedzila tak, že z tejto výpovede je zrejmé, na základe akých skutkových okolností došlo k výpovedi danej zamestnávateľom zamestnancovi. Len skutočnosť, že vo výpovedi nie je uvedené, že ide o menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, takýto úkon z dôvodu jeho neurčitosti a nedostatočného skutkového vymedzenia neplatným nerobí, najmä ak žalovaná vo výpovedi aj uviedla, podľa ktorého ustanovenia Zákonníka práce výpoveď žalobcovi dáva. Preto je potrebné konštatovať, že žalovaná ako zamestnávateľ výpoveď danú žalobcovi dostatočne skutkovo vymedzila tak, aby dôvod výpovede nebolo možné zameniť s iným dôvodom.

5.4. Rovnako odvolací súd zotrval i na tom, že výpoveď žalovanej daná žalobcovi pre nedodržanie ustanovenia § 17 ods. 2 Zákonníka práce neplatná nebola, pretože v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 Zákonníka práce je právny úkon neplatný z dôvodov vymedzených v tomto ustanovení len vtedy, ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis. Aj keď ustanovenie § 63 ods. 6 Zákonníka práce ukladá zamestnávateľovi povinnosť oboznámiť zamestnanca s dôvodom výpovede pre porušenie pracovnej disciplíny a umožniť mu vyjadriť sa k nemu, toto ustanovenie nespĺnenie tejto povinnosti nesankcionuje neplatnosťou výpovede. Z toho vyplýva, že aj v prípade, ak by zamestnávateľ zamestnanca pred daním výpovede pre porušenie pracovnej disciplíny s dôvodom výpovede neoboznámil a neumožnil mu vyjadriť sa k nej, nespĺnenie si tejto povinnosti zo strany zamestnávateľa výpoveď neplatnou nerobí.

5.5. Vychádzajúc z gramatického a logického výkladu ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce je potom potrebné konštatovať, že pokiaľ žalovaná ako zamestnávateľ v dôsledku prvého porušenia pracovnej disciplíny žalobcom doručila žalobcovi písomné upozornenie na možnosť výpovede, a následne žalobca v priebehu 6 mesiacov opätovne porušil pracovnú disciplínu menej závažným spôsobom, čo viedlo zamestnávateľa k uplatneniu výpovedného dôvodu v zmysle tohto zákonného ustanovenia, žalovaná svojím postupom naplnila zákonné predpoklady ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce pre danie výpovede. I Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze sp. zn. III.

ÚS 409/2017-28, ktorým je odvolací súd viazaný, konštatoval, že uplatnenie výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. e/ aktuálneho Zákonníka práce nie je podmienené sústavnosťou a zamestnávateľ je oprávnený prístupíť k tomuto výpovednému dôvodu za predpokladu, že zamestnanec v priebehu 6 mesiacov dvakrát porušil pracovnú disciplínu, a zároveň bol pri prvom porušení pracovnej disciplíny upozornený na možnosť výpovede, pričom toto porušenie sa nemusí týkať tej istej povinnosti zamestnanca, ani nemusí medzi dvoma porušeniami pracovnej disciplíny existovať súvislosť.

5.6. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatoval, že žalovaná výpoveďou z pracovného pomeru, doručenou žalobcovi podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, naplnila zákonom uložené podmienky pre platnosť výpovede v zmysle tohto zákonného ustanovenia, naviac za situácie, keď nebolo sporné to, že by sa žalobca skutkov, ktoré zakladali menej závažné porušenia pracovnej disciplíny, dopustil. Žalovaná dala žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru platne. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že žalobca v priebehu konania poukazoval i na potrebu zohľadnenia okolností danej veci, spočívajúcich v jeho osobe, v jeho dovtedajšom postoji k plneniu pracovných povinností, v spôsobe porušenia pracovných povinností, ktoré sú relevantnými z hľadiska hodnotenia intenzity porušenia pracovnej disciplíny, ktorá v danom prípade bola ustálená ako menej závažná, bez možnosti toho, že by bolo legitímne hodnotiť, zohľadňujúc prípadné osobitosti tejto veci, ju ešte nižšou intenzitou porušenia. Navyše, ako odvolací súd už konštatoval, v danej veci mal za preukázané naplnenie zákonných predpokladov pre danie výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, pri ktorom už nie je priestor pre zohľadnenie iných okolností veci (žalobcom uvádzaných) ovplyvňujúcich intenzitu porušenia pracovnej disciplíny, ktorá bola v danom prípade menej závažná.

5.7. Rovnako nie je podľa odvolacieho súdu na mieste ani poukaz žalobcu na skutočnosť, že žalovaná doposiaľ nepredložila dôkaz, že by ho oboznámila s interným predpisom „Termínované vklady“ účinným od 01. augusta 2012. Túto argumentáciu žalobca po prvýkrát uplatnil až v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovanej (čo sám uvádza vo vyjadrení zo dňa 09. apríla 2018) proti napadnutému rozsudku a následne vo vyjadrení zo dňa 09. apríla 2018, a to napriek tomu, že v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (už v podanej žalobe) tvrdil, že, dôvodom, pre ktorý mu nebol známy interný predpis, bola skutočnosť čerpania dovolenky, a tak sa pre krátkosť času s ním neoboznámil, ako i uviedol (cestou právneho zástupcu), že oboznámenie považuje za nedostatočné, bez bližšieho ozrejmnenia dôvodu. Žalobca tak uplatnil argumentáciu ako novú skutočnosť, ktorá pred súdom prvej inštancie nebola tvrdená. Avšak i ustanovenie § 120 ods. 4 OSP, v zmysle ktorého súd prvej inštancie účastníkov konania pred vyhlásením dokazovania za skončené poučil, jasne stanovovalo, že účastníci musia všetky skutočnosti a dôkazy predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Rovnako tak ustanovenie § 366 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), účinné od 01. júla 2016 umožňuje uplatniť strane prostriedok procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie len za podmienok v tomto ustanovení stanovených, čo však (ich naplnenie) nie je možné konštatovať v tejto veci. Potom ani táto žalobcom prezentovaná argumentácia nemá svoje opodstatnenie.

5.8. S ohľadom na všetky vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie podanej žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o určenie, že pracovný pomer trvá vyhovel, vec nesprávne právne posúdil, čo viedlo odvolací súd k zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku v zmysle ustanovenia § 388 CSP tak, že žalobu žalobcu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou a o určenie, že pracovný pomer naďalej trvá zamietol. Záverom odvolací súd doplnil, že keďže predmetom konania bolo posúdenie platnosti výpovede danej žalobcovi a tiež náhrada mzdy žalobcu, pričom súd prvej inštancie rozhodol len o neplatnosti výpovede a o náhrade mzdy nerozhodoval, išlo o medzitýmny rozsudok, nie o rozsudok čiastočný, ako ho označil súd prvej inštancie. Pokiaľ sa okresný súd zaoberal tým, či mal žalobca na požadovanom určení naliehavý právny záujem, bolo to nadbytočné, pretože nešlo o určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ OSP (účinného do 30. júna 2016), ale o určenie neplatnosti výpovede podľa Zákonníka práce, kde naliehavý právny záujem nie je potrebné skúmať.

5.9. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Napriek zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd nerozhodoval i o trovách prvoinstančného konania, nakoľko o týchto doposiaľ rozhodované nebolo, keď doposiaľ nebolo súdom

prvej inštancie rozhodnuté o celom predmete konania, ale len o jeho základe.

6.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, eventuálne aby rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil.

6.2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP argumentujúc, že nesprávnym procesným postupom súdu mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tiež tým, že „rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.“

6.3. V dovolaní poukazuje na bod 31. rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúceho sa nepredloženia dôkazu žalovanou preukazujúceho oboznámenie žalobcu s interným predpisom „Termínované vklady“ účinným od 01. augusta 2012, v ktorom odvolací súd uviedol: „Žalobca tak uplatnil argumentáciu ako novú skutočnosť, ktorá pred súdom prvej inštancie nebola tvrdená, avšak i za účinnosti OSP (do 30.06.2016) ustanovenie § 120 ods. 4 OSP, v zmysle ktorého súd prvej inštancie účastníkov konania pred vyhlásením dokazovania za skončené poučil, jasne stanovovalo, že účastníci musia všetky skutočnosti a dôkazy predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Rovnako tak ustanovenie § 366 CSP, účinné od 01. 07. 2016 umožňuje uplatniť strane prostriedok procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie len za podmienok v tomto ustanovení stanovených, čo však (ich naplnenie) nie je možné konštatovať v tejto veci. Potom ani táto žalobcom prezentovaná argumentácia nemá svoje opodstatnenie“. Dovolateľ mal za to, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal a nezohľadnil skutočnosť, že predmetnú námietku uplatnil nielen v predložených vyjadreniach žalobcu, ale aj v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd prihliadal iba na vyjadrenia žalovanej a nezohľadnil negatívnu dôkaznú teóriu, v zmysle ktorej žalobca nebol povinný navrhovať dôkazy na preukazovanie uvádzaných skutočností týkajúcich sa oboznámenia zamestnanca s interným predpisom, keďže od nikoho nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Vzhľadom na uvedené bolo porušené právo dovolateľa na spravodlivý proces, nakoľko išlo o závažné otázky, rozhodujúce pre posúdenie, či došlo zo strany žalobcu k prvému porušeniu pracovnej disciplíny, a tým aj pre výsledok konania.

6.4. Dovolateľ mal taktiež za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci v otázke zaťaženia žalobcu unesením dôkazného bremena nezohľadňujúc, že nemožno požadovať predloženie takých dôkazov, ktoré by preukazovali neexistenciu právnej skutočnosti. Vzhľadom na to, poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/81/2010 z 31. mája 2010 mal dovolateľ za to, že sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

7.1. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne a právne správne, nespočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci a neporušujúce dovolateľovo právo na spravodlivý proces. Žiadala preto, aby dovolací súd dovolanie odmietol, eventuálne zamietol a priznal jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

9. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu

odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

12. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami

strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

14. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

16. Podľa § 393 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

17. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

18. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Judikatúra ESĽP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá ale na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

19. Ak sa odvolací súd stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nemá náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a uvedený nedostatok sám neodstráni, jeho rozhodnutie je potom nepreskúmateľné a takýmto arbitrárnym rozhodnutím znemožňuje strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov, a tým porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces.

20. V danom prípade žalobca namietal, že odvolací súd vôbec nevzal na zreteľ a v odôvodnení napádaného rozhodnutia sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s tou skutočnosťou, že námietku týkajúcu sa predloženia dôkazu žalovanou o oboznámení žalobcu s interným predpisom uplatnil žalobca nielen v predložených vyjadreniach, ale aj v konaní pred súdom prvej inštancie, čím odvolací súd postupoval v rozpore s §-om 380 ods. 1 CSP a spôsobil tak nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napádaného rozhodnutia.

21. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Na druhej strane Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 CSP), a to rovnosť zbraní v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmú byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, II. ÚS 410/06).

22. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia (v bode 31.) uviedol:

„31. Rovnako nie je na mieste ani poukaz žalobcu na skutočnosť, že žalovaný doposiaľ nepredložil dôkaz, že by ho oboznámil s interným predpisom „Termínované vklady“ účinným od 01. 08. 2012. Túto argumentáciu žalobca po prvýkrát uplatnil až v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného (čo sám uvádza vo vyjadrení zo dňa 09. 04. 2018) proti napadnutému rozsudku a následne vo vyjadrení zo dňa 09. 04. 2018, a to napriek tomu, že v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (už v podanej žalobe) tvrdil, že dôvodom, pre ktorý mu nebol známy interný predpis, bola skutočnosť čerpania dovolenky, a tak pre krátkosť času sa s ním neoboznámil, ako i uviedol (cestou právneho zástupcu), že oboznámenie s ním považuje za nedostatočné, bez bližšieho ozrejmenia dôvodu. Žalobca tak uplatnil argumentáciu ako novú skutočnosť, ktorá pred súdom prvej inštancie nebola tvrdená, avšak i za účinnosti OSP (do 30. 06. 2016) ustanovenie § 120 ods. 4 OSP, v zmysle ktorého súd prvej inštancie účastníkov konania pred vyhlásením dokazovania za skončené poučil, jasne stanovovalo, že účastníci musia všetky skutočnosti a dôkazy predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Rovnako tak ustanovenie § 366 CSP, účinné od 01. 07. 2016 umožňuje uplatniť strane prostriedok procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie len za podmienok v tomto ustanovení stanovených, čo však (ich naplnenie) nie je možné konštatovať v tejto veci. Potom ani táto žalobcom prezentovaná argumentácia nemá svoje opodstatnenie.”

23. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd na žalobcom uplatnenú námietku týkajúcu sa absencie oboznámenia zamestnanca s interným predpisom a s ňou spojenú odvolaciu argumentáciu [nevyhnutnosť zaťaženia dôkazným bremenom žalovaného v zmysle negatívnej dôkaznej teórie a potreba predloženia dôkazu potrebného na zistenie rozhodujúcich skutočností] korektným spôsobom nereagoval, teda v odôvodnení rozhodnutia sa s ním de facto vôbec akceptovateľným spôsobom nevysporiadal.

24.1. Vychádzajúc z obsahu spisu dovolací súd ustálil, že ak odvolací súd vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobcom uplatnená námietka týkajúca sa absencie oboznámenia zamestnanca zamestnávateľom s interným predpisom predstavuje v prejednávanej veci odvolaciu novotu, v ktorom prípade odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (novoty, nóva) je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok, pričom tieto podmienky sú stanovené dvojakým spôsobom: 1/ taxatívne vymedzenie účelu použitia týchto novôt [resp. taxatívne vymedzenie odvolacích dôvodov, ktorých sa nóva týkajú - § 366 písm. a/ až c/ CSP], 2/ neporušenie procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie, nevysporiadal sa tak s vyššie špecifikovanou námietkou žalobcu právne relevantným spôsobom.

24.2. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že dovolateľ danú námietku uplatnil už v návrhu na vyhlásenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu menej závažného porušenia pracovnej disciplíny zo dňa 10. mája 2013 (č. I. 4), v zápisnici o pojednávaní zo dňa 22. októbra 2013 (č. I. 116), a tiež vo vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 14. marca 2018 (č. I. 306) konštante tvrdiac, že interný predpis „Termínované vklady“ účinný od 01. augusta 2012, mu nebol známy.

24.3. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že pokiaľ odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu posúdil ako skutočnosť novú v súlade s ustanovením § 366 CSP a nezohľadnil vyššie uvedené podania, rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

25. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke väd konania namietaných dovolateľom má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalobcu procesne prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože mu týmto nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Z dôvodu uplatnenia princípu hospodárnosti (článok 17 Základných princíпов CSP) dáva dovolací súd do pozornosti v súvislosti s dovolateľom namietanou negatívnou dôkaznou teóriou v súlade s názorom Ústavného súdu, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. Ako už dovolací súd uviedol vyššie, v práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 CSP), a to rovnosť zbraní v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprímerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, II. ÚS 410/06).

27. Dovolací súd uvádza, že samotná skutočnosť, či strana konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného nemá priamy vplyv na jej povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej - ktorej strany treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúcí charakter sa zásadne nepreukazuje. V prejednávanej veci to potom znamená, že žalobca nemal povinnosť preukázať neexistenciu skutočnosti, z ktorej odvodzoval neplatnosť skončenia pracovného pomeru (absencia neoboznámenej sa s interným predpisom), ale naopak ich preukázanie bolo povinnosťou žalovanej. Negatívna dôkazná teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná. Vzhľadom na vyššie uvedené, ak odvolací súd presunul dôkazné bremeno v danom prípade na žalobcu a nezohľadnil tak aj vyjadrenie uvedené v zápisnici zo dňa 03. decembra 2013, kedy ani G. L. Ž. X.. T. V. nevedel uviesť, kedy bol žalobca oboznámený s predmetným interným predpisom (č. I. 128), malo to vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, čo možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

28. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že došlo k porušeniu práva žalobcu (dovolateľa) na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Táto skutočnosť je

okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v dovolaní.

30. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok